

[Hvidberg.]

afskedige Personer i dette Skolevæsen; Direktionen er paa en Række Omraader ikke underlagt Ministeriet. Men den højtærede Minister sagde jo ogsaa, at det er et Spørgsmaal, om det er rigtigt, at det forholder sig saaledes, og den foreliggende Situation viser jo, at dette ikke bør være saadan. Det er altsaa nødvendigt, at man skrider ind; man har jo ikke nogen som helst Sikkerhed for, at den nye Skoledirektion vil ændre Opfattelse, og hvad saa engang i Fremtiden, naar det bliver et andet Spørgsmaal, der kommer op? Denne Gang drejer det sig jo om Fastholdelse af det monogame Ægteskab, men hvem ved, om der ikke om nogle Aar kommer et andet Spørgsmaal frem, f. Eks. Spørgsmaalet om kollektiv Børneopdragelse, om dette, at Børn tilhører Staten, eller andre Ideer, der kan trænge ind et eller andet Sted fra, og saa er vi maaske i den samme Situation.

Jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med at sige, at jeg sammen med det ærede Medlem Hr. Fibiger vil fremsætte følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget henstiller til Undervisningsministeren at drage Omsorg for, at Københavns Skoledirektion bringer sin Afgørelse i Frk. Nordentoft-Sagen i Overensstemmelse med det Grundlag, hvorpaa Folkeskolen hviler, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget henstiller til Undervisningsministeren at drage Omsorg for, at Københavns Skoledirektion bringer sin Afgørelse i Frk. Nordentoft-Sagen i Overensstemmelse med det Grundlag, hvorpaa Folkeskolen hviler, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Den fremsatte Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen indgaar nu i Debatten.

Hauberg: Der er sikkert ingen Tvivl om, at det Spørgsmaal, der her er sat under Debat, for de allerfleste Menneskers Vedkommende er af meget alvorlig Karakter, og efter at Skoledirektionen har truffet sin Afgørelse, er den Ro, man havde ventet om hele dette Spørgsmaal, jo ingenlunde indtraadt, tværtimod.

Der har været fremsat mange Udtalelser om denne Afgørelse, og hertil vil jeg gerne sige, at jeg finder, Afgørelsen ikke kunde være anderledes, hvis den skulde være juridisk rigtig og forsvarlig. Det maa den vel ogsaa være. Hverken Skolelovene eller Ansættelsesbetingelserne indeholder Bestemmelser, der kræver, at Afskedigelse skulde finde Sted, og da Skoledirektionen har fundet og fremdeles finder, at den paagældende Person, der i dette Tilfælde er Tale om, er fuldt pædagogisk kvalificeret, kunde Skoledirektionens Afgørelse ikke falde anderledes ud, end som sket er. I Lovgivningen er der ingen Forskel paa den ugifte Kvindes Stilling, ligegyldigt hvilken Plads hun befinder sig paa i Samfundet. Pligter og Rettigheder er her juridisk set ens, og det maa baade erkendes og respekteres af alle Myndigheder i det Samfund, der selv har gennemført de her omhandlede Love. Det kan ikke være anderledes. At det Tilfælde, det drejer sig om, støder mange Menneskers moralske og religiøse Opfattelse, er en ganske anden Sag, og jeg skal herom fremsætte nogle Bemærkninger.

Vi vedkender os helt og fuldt den Opfattelse, at Samfundslivet bør bygges paa Ægteskabet; ud fra den Grundopfattelse søger vi at gennemføre gældende Love og Bestemmelser for hele vort Samfundsliv, og vi gaar ud fra, at alle voksne Mennesker — og det gælder selvfølgelig ikke mindst dem, der er i ansvarlige Stillinger — efterlever disse Regler paa en saadan Maade, at der ikke opstaar en Uro, der paa vigtige Samfundsomraader kan volde uheldige og skadelige Forstyrrelser. For at undgaa enhver Misforstaaelse med Hensyn til vor Stilling skal jeg yderligere sige, at det vilde have været helt i Overensstemmelse med vort Grundsynspunkt, hvis det Tilfælde, vi her behandler, ikke havde forekommet. Men paa den anden Side erkender vi, at Omraadet her, som det ogsaa allerede er nævnt, er saa alvorligt og kan forekomme saa kompliceret, at der maa være en Mulighed for at tage Hensyn til Enkelttilfælde, hvor et saadant Hensyn skønnes paakrævet. En saadan Betragtning er afgjort ikke vor alene; det er en Betragtning, der hidtil har raadet ogsaa hos andre i denne Sal. Havde det modsatte været Tilfældet, vilde de gældende Lovbestemmelser angaaende den Sag, vi behandler, sikkert have indeholdt Mulighed for saa kategoriske Afgørelser, at al Tvivl vilde have været udelukket; men det foreligger jo slet ikke, tværtimod. Man er hidtil fra alle Sider i denne Sal meget tilbage for noget saadant; det vil man sikkert ogsaa